

[Poul Møller.]

synspunkter, og derfor har man brugt en vending, som nu er pillet fra hinanden. Jeg kan slet ikke se, hvorfor man vil hen-vise til rigsadvokatens udtalelser, som ikke foreligger i beretningerne, og som ikke fore-ligger trykt for folkettinget. Det kan vel ikke være meningen, at man skal sige, at man tager dem til efterretning.

Tilbage bliver, at man hævder, at Kjærboel har haft kendskab til vanskelighederne, som han burde have oplyst om, og det beklager man at han ikke har gjort. Jeg synes, det er helt forkert, at man kommer med en sådan beklagelse fra folkettingets flertal, og jeg vil advare imod — det vil jeg gerne fremhæve til sidst — at man beklager sig over, at ministeren ikke har givet oplysninger om vanskelighederne, når han ikke kan være til stede her i salen og svare. Det er første gang, folkettinget bliver en sådan folkedomstol, der oven i købet dømmer folk uhørt, og det er oven i købet hr. Kjærboels egne, der gør det. Det vil gå over i historien, også i hr. Kjærboels historie.

(Kort bemærkning).

Fuglsang: Regeringspartiernes standpunkt synes at være, at man simpelt hen vil tage undersøgelsesudvalgets og rigsadvokatens udtalelser til efterretning i den forstand, at man ikke mener at kunne komme længere ad den vej, og, må jeg tro, i den forstand, at man ej heller ønsker at søge andre udveje for at komme videre. Jeg mener, at den foreliggende sag er af tilstrækkelig alvorlig karakter til, at man bør gøre, hvad gøres kan for at nå til bunds i sagen, og jeg mener, at en rigsret trods alt er i stand til at yde noget i så henseende.

Der er i dag talt en del om, hvem man skal beklage, og hvem man ikke skal beklage. For mig drejer det sig ikke om personer, men om folkettinget og om folkettingets ret til på afgørende spørgsmål, som bliver besvaret af en minister, at få et rigtigt og fyldestgørende svar, og det er

også det, sagens videre udfald kommer til at dreje sig om.

Det er fra oppositionens side sagt, at den dom, som man hævder folkettinget her vil fælde, vil komme til at danne præcedens fremover. Det behøver den absolut ikke at gøre, idet man foreslår hurtig udarbejdelse af en ministeransvarlighedslov, og jeg håber, at man så i alle tilfælde vil drage de nødvendige konsekvenser af denne debat og det resultat, man kommer til i dag.

(Kort bemærkning).

Lannung: Jeg vil gerne sige til de ærede ordførere og specielt til de konservatives reserveordfører, der nu, forekommer det mig, er ude efter en rent elementær sproglig vejledning, at jeg synes, det er vel urimeligt på dette tidspunkt at spilde tingets tid med noget, som vi må opfatte som det rene juristeri. At man tager de afgivne beretninger og rigsadvokatens udtalelser til efterretning, betyder på godt dansk, at man ikke har noget at indvende derimod, men akkviescerer derved. (*Munterhed*). Jeg kan ikke se, det er særlig morsomt. Det ligger jo fast i henhold til materialet, specielt i henhold til dommerudvalgets materiale, at hr. Kjærboel havde et vist kendskab til vanskelighederne ved tilvejebringelsen af erklæringen. Hvor langt eller hvor kort dette kendskab nøjagtigt gik, er uden relevans. Det er ganske klart nok til, at han burde have omtalt sit kendskab til vanskelighederne og navnlig — og det er et hovedpunkt — ikke have talt om denne autoritative erklæring.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Vi har endelig fået at vide, at det afgørende ord i dette dagsordensforslag er det lille ord på tre bogstaver „sit“. At man „understreger det beklagelige i, at fhv. minister Johannes Kjærboel ikke i sit svar på Augo Lynges spørgsmål gav oplysning om sit kendskab til de vanskeligheder...“